

Milý příteli,

asi jsem dost špatně odhadl situaci, když jsem ohlašoval, že budu psát např. víc o morálních tématech. Nový rok začíná dost divoce; v těchto dnech mi docházejí první podrobnější zprávy o událostech na televizním plánu. Bylo by, myslím, ještě trochu předčasné, kdybych jí dnes toto záležitost komentoval; neví totiž ještě nikdo vše, jsem upoután na lásko a nemám sám informace shrabovat. Jsem odvážen na návštěvy. Bude proto asi rozumnější odložit toto zcela aktuální téma na příště. Datálně má ještě splnit slib z prvního letošního dopisu, že ti poskytnu český text jakéhosi "novoročního" projevu, o jehož dalším obsahu ostatně dodnes nic nevíš. Běží na tom nic zvláštního, ale zdá se mi, že bys ho měl znát; Tvá kritika i eventuelní disance mi bude vítána. Nuže, toto je ten text:

"V těchto dnech vstupujeme do druhého roka existence a činnosti Strany 77. Naším hlavním cílem nebylo od svého počátku podniknout nějakou politickou akci v čistě technické souvislosti, nýbrž obrátit se s morální výzvou na každého občana, pobídnout každého k činu a společnosti, aby změnil své názory i svůj život. Nemáme lidi, aby poslechl, ale aby uvažovali něco mysluplného pro druhé, zejména pro ty, kteří jsou diskriminováni. V jistém smyslu bychom mohli svou aktivitu považovat za politickou, ale pouze jestliže chápeme slovo "politický" a "politika" v jeho souvislosti s řeckým slovem "polis", tj. obec. Roználi jsme, že technická politika, tj. politika mezi námi a námi je nášim, co narušuje nejvládnější základy každé společnosti. Roznáváme se proto, že sblížit legitimních a legitimních zájmů státu by měla být všude na Zemi a zvláště v naší vlastní zemi chráněna a že naopak zájmy svého druhu aktivit každého občana by měla být rozvíjena a prohloubena.

Za důležitou skutečnost považujeme, že největší tlak je ve většině naší Východní Evropy vykonáván na intelektuály. Víme však, že takové nesouhlasné skupiny intelektuálů pouze reprezentují milióny jiných občanů, kteří jsou ustavičně ohrožováni o svou budoucnost. Většina veřejných dokumentů Strany 77 upozorňovala na to, jak tisíce studentů, básníků, spisovatelů, umělců, vědců, politiků atd., ale podobně milióny jiných lidí jsou zraňováni ve svých základních svobodách a ve svých lidských a občanských právech. Chceli jsme vrhnout světlo na situaci různých skupin a vrstev našich občanů; dosud jsme referovali o situaci našich škol a studentů, naší literatury a uměleckých spisovatelů, o všeobecných podnikatelských pracujících, o pop music atd... a ovšem také o jednotlivých případech ilegálních a ilegálních činů různých úřadů vůči mnoha osobám. Jsme pro vědomí, že takové případy se vyskytují pravděpodobně ve všech zemích, když na různých úrovních a v neustálém rozsahu. Proto považujeme blůbku za základní a porokusnou pro podobné skupiny v jiných částech světa a doufáme, že na jejich straně najdeme podobné pocity vůči nám. Na Zemi není možný mír, dokud budou existovat utlačení lidé; musíme být opravdu svobodní, jestliže náš soudný trpí pod námi.

Jsem jistě vidím /podobně jako já/, jak nedostatečně a také naprosto vědomě je to všechno řečeno. Mělo se o se domnívat, že některé formulace alespoň se jistě míry poukazují k myšlenkám, jež stojí za úvahou.

Strana 77 není ve své podstatě politickou akcí právě proto, že jde o budoucnost jednotlivých lidí i budoucnost celé společnosti. Technická politika počítá jen s tím, co je dáno, co tu má být - a je-li jí o budoucnost, pak jenom v jakési pokleslé, redukované souvislosti. Ve svém pohledu do budoucnosti se politika orientuje na setrvačnost a na dynamické procesy, jelikož smyslem základ je také sám již nyní resp. již v minulosti. To však představuje jen nepravou budoucnost; ta pravá, skutečná budoucnost je otevřená, kdežto setrvačností a dynamické procesy jsou jen mezi její otevřeností. Není pochybnosti o tom, že sledovat a respektovat tyto omezení, tyto hranice otevřené budoucnosti, má značný praktický význam. Nicméně se chybí, kdy se politika zaměřuje jenom na tyto meze a kdy své politické programy staví na "danostech", na daných setrvačnostech a daných dynamických procesech, staví se co i jako exponentem těchto setrvačností a procesů a neschvaluje omezení skutečné budoucnosti občanů i celé společnosti tím, že koordinuje a integruje setrvačností a procesy a likviduje tak mezery mezi nimi, jimiž proniká bu omezení o naší současnosti a jimiž i my můžeme projít do budoucnosti. Roznáváme se, že účelem politika je nahradit se zaměřením, aby společnost a státní stroj běžel co možná bez poruch, hladce a co možná tiše, tj. aby nerušil individuální ani společenský život, nýbrž aby jej usnadňoval. Technická politika musí být proto přehodnocena na správu společenských